

bodem z besedo: „Magnificat“. Toti izraz je latinski in v slovenščini pomeni: „poveljuje“ ali časti. Tako namreč začenja tista pesem, ki jo je Mati Vzveličarjeva zapela v hiši sv. Elizabete, svoje tete: „Magnificat anima mea Dominum“, to je: „Poveljuje moja duša Gospoda Boga itd.“ Baronesa bolnica se je v toplici kopalna štirikrat, vselej le nekoliko minut. — V soboto, dne 3. septembra, je ob 1/2 9 uri bila sv. meša v topliški kapelici. Gospodično so tje prinesli na dolgem stolu ter ga položili ob evangelijsko stran oltarja pred ženske klopi. Vboga revica se je v srce vsmilila vsakomu, ker je z molekom v nemirnih rokah vedno škrebotala, rožljala. Po obhajilu duhovnikom je tudi baronesa na omenjenem stolu ležečki vzprejela zakrament sv. Rešnjega Telesa. Sedaj so se pobožne roke pomirile, po truplu razširjala se je neka vročina, in ko so potrpežljivo Gizelo zopet prinesli v njeno sobo, je z bolniškega stola vzdignila se — zdrava! Kakor blisek, naglo se je ta novica raznesla in osupnila topličarje. Ozdravljenka je svojej materi telegrafovala: „Magnificat!“ Mati dvomeča vpraša, je-li res ozdravela, a hči po telegrafu namesto drugega odgovora pošlje besedo: „Tomaž!“ (namreč neverni.) Semkaj prišedša se je mati na lastne oči prepričala o resnici. V poneдельник, zadnji dan devetdnevnice se je mlada gospodična med sv. mešo posebič zahvaljevala za milost srečnega ozdravljenja. Rodovinci in drugi znanci jej svojo radost razodevajo pisмено in telegrafično od raznih strani. Dne 9. septembra je osrečena baronesa dopisniku med ostalim pravila, da je pisala tudi v Gradec nekeje protestantske kneginji, ki se v „sanatoriju“ išče zdravja. Tota je dotično pismo dobila kmalu in na podlagi istega je telegraf prinesel častitko, ki je podpisana s celo vrsto imen tamošnjih bolnikov in profesorjev-zdravnikov, ki so Gizelo, sedaj v veselji plavajočo, že bili predčasno k smrti obsodili. Da se ta obsodba ni izvršila, gre pač hvala ljubemu Bogu in priprošnjici Mariji!

Iz Šmartna pri Jelšah. (Romarska cerkev sv. Roka prenovljena.) Romarji, ki so letos obiskali našo cerkev sv. Roka, bili so kaj prijetno iznenadjeni, zagledavši jo od znotraj tako krasno prenovljeno. Tistim, ki naše romarske cerkve še videli niso, povemo, da je jako stara in imenitna. Leta 1645 (tako se čita nad žagradskimi vratmi) razsajala je na Ptujju kuga. Dva Šmarčana jo prineseta v tukajšnjo ves Breclovo, od koder se začne strašna bolezen kmalu širiti po vsej fari in po drugod okoli. Da bi ljubi Bog odvrnil to šibo kaznivko, sezidali so ljudje na lepem griču nad Šmarskim trgom malo kapelico. Kapelica je morala res majhna biti, ker precej veliki zvon

ni visel v kakem zvoniku, ampak na neki hruški. Tako kaže še dandanes ohranjena in prenovljena podoba nad žagradskimi vratmi. — K tej kapelici so v hudih tistih časih vrela ljudje od vseh krajev na božjo pot in Bog je naposled pregnal kugo iz okraja in dežele. O totem čudežu pričata Luka Grbec, takratni župnik Šmarski in Janez Jožef Solnce, komisar Šentjurski. Cerkev, poznej povečana, ima eno ladjo ter je zidana v renesanskem zlogu, samo okna, posebno v presbiteriji so nekoliko na gotiški stran. Oltarjev je petero. Veliki oltar je posvečen sv. Roku, drugi so: sv. Jožefa, sv. Boštjana, sv. imena Jezusa in Marije. Oltarji so vsi iz takozvanega, ponarejenega marmorja v rokoko zlogu, jako umetalno delo. Prekrasne so slike na presno, ki dičijo obok in stene. Te slike je naslikal neki Bogomil Gessor. Kaj posebnega so tudi malčevi reliefski okraski ali ornamenta (takozvane štukature) po vsem oboku in po stenah med freskami. Tu vidiš cele vence, čijih rože so tako fino in vestno izdelane, kakor da bi bile vzrasle; tam vidiš živalske podobe, orle itd. Človek se kar nagledati ne more vse tote krasote! — V teku dolgih let je bilo seveda vse nekako obledelo in oprušilo se in pokvarilo, letos pa so dali č. g. kanonik Ivanc, ki so že pred nekimi leti farno romarsko cerkev M. Božje bili razširili in zmalati dali, tudi cerkev sv. Roka od znotraj prenoviti. Slikarsko delo je od binkošti pa do Velike maše dovršil znani izvrstni mojster gosp. Jakob Brolo. Razen g. kanonika, ki so za prenovljenje darovali sami znatno svoto, našli so se še drugi dobrotniki, med njimi tukajšnji novi grajščak g. vitez Artens. Spomina vredne zasluge ima slednjič tudi cerkveni ključar sv. Roka (cekmešter) Janez Pecko, po domače Muhovec, ki je s pravim navdušenjem podpiral in pospeševal prenovljenje. A ko občuduješ sredi cerkve vse te lepote, opaziš, da nečesa še vendar manjka; — zlato obleko treba namreč še svetnikom prenoviti. Zato pa treba spet novih bdorotnikov. Bog nam jih pošlji!

Raznoterosti.

(Za družbo vednega češčenja) so podarile naslednje župnije: Sv. Martin v Rožni dolini 11 fl. 50 kr., sv. Jurij na Ščavnici 20 fl. 50 kr., Celje 11 fl. 50 kr., Šmarje 4 fl. 68 kr., sv. Marko pri Ptujju 3 fl. 20 kr., sv. Peter pri Radgoni 15 fl., Podčetrtek 4 fl., Žitale 7 fl., Sobota 4 fl. 54 kr., Planina trg 3 fl. 50 kr., sv. Križ nad Marib. 4 fl. 50 kr., Lembah 15 fl., Hoče 8 fl. 2 kr., Gotovlje 8 fl., Žavec 21 fl. 52 kr., Vransko 16 fl. 50 kr., D. Marija v Puščavi 8 fl., Stranice 1 fl., sv. Urban pri Ptujju 17 fl. 64 kr., Slivnica pri Marib. 11 fl. 30 kr.

suknjo, poslati namestnika mesto sebe v vojake. Da store tako bogatini, umeje se lahko. — Mestni zastop v Zagrebu je prosil pomoči zoper hrv. bana, grofa Khuen-Hedervarija. Pravi se, da bode vlada za to mestni zastop razpustila. Pri Madjarih je vse mogoče. — Ogersko ministerstvo se ruši, dva ministra, za trgovino in za notranje zadeve, jemljeta slovo. Na poslednje mesto misli Tisza vzeti svojega brata, grofa Ljudevika Tisza. No tega še manjka Madjarom.

Vunanje države. Kake da so zadnje volitve v bolgarsko „malo sobranje“, ugodne ali neugodne za deželo, tega ne more človek reči, to pa je gotovo, da je velika večina izvoljenih mož princu Ferdinandu prijazna. — Srbski kralj, Milan, biva sedaj na Dunaju in se vrne še le koncem prihodnjega tedna v Belem gradu. Tudi kraljica, Natalija, je na Dunaju, vse kaže, da se izvrši sprava med njima. — Črna gora išče posojila na Dunaju a nima veliko zaupanja v dotičnih krogih, ker ne plačuje obresti v redu. — Kmetje v ruski guberniji Penzi so zgrabili oskrbnika tamošnje graščine ter ga umorili. Zato je sedaj 14 kmetov obsojenih na vešala in dva predstojnika sta dobila po 3 in $3\frac{1}{2}$ leta težke ječe. — Nemčija čedalje bolj ponemčuje poljsko Šlezijo, sedaj pa snujó poljski plemiči društva, naj se obdržé graščine v rokah Poljakov ter jih ne dobi nemška vlada v roke. To bode malo zaleglo. — V Belgiji ščuje se na večih straneh med delalci, naj se ne držé postav. Človek, ki je v tem bil najhujši, dobil je sedaj 2 leti težke ječe za to. — Na Angleškem se maje stol ministra Salisburyja, ako pade ta, vsede se na-nj pa lord Gladstone, prijatelj Ircev. — V Parizu so zaprli generala Caffarella, ker je za denar pomagal ljudem do drž. odlikovanj, ako so jih bili željni. V zvezi z njim je bil jud Aubanel. — Francoska in Španjska vlada ste se zedinili v tem, kaj storiti, da ne bi v Maroki, kjer je sultan zbolel, nastali nemiri. — Italija je sedaj v zvezi z Avstrijo in Nemčijo; zveza meri na to, da se ne kali mir v evropskih državah. — Kolera je v Rimu in v okolici nastala, ital. vlada pa to prikriva, ker se boji, da bi vsled tega izostali tujei. — K sv. Očetu v Rimu prihaja že den na den daril za njih zlató mašo, posebno visoka gospoda se kaže v tem lepó. — Med Italijo in Abesinijo se je vojska že pričela, kakor se zagotavlja, ste se sovražni vojski že prijeli. Italija pripravlja kacic 20.000 vojakov, da jih pošlje v pomoč svoji vojski. — Na otoku Madagarskem so izgnali ministra zunanjih zadev. Pravi se, da se je sprl s francoskim ministerskim odposlanikom. Kaj pa je krivo njunemu razporu, ne vemo. V zedinjenih državah so se socijalisti, vrsta prekueuhov, pri New-Yorku napravljali na velik zbor, a anarhisti, druga vrsta prekueuhov, so jih prijeli ter — natepli. Do zbora tedaj ni prišlo.

Za poduk in kratek čas.

Dvanajst bratov in kraljičin.

(Pravljica od sv. Ana v Slovenskih goricah.)

(Konec.)

Dolgo je orel plaval po zraku. Sedaj je pri gori in se zakadi na vrhunec in se s krempļji obesi za ost. „Oh, da bi bil sedaj mravlja, z lahkoma bi skozi majhno ljuknico splazil, ki vodi do zakletoga grada, ter najdem zaklete brate svoje in kraljičine.“ Kar si je mislil, je takoj postal. Kot drobna mravljica je prilezel notri in postal zopet — Milko. Takoj je ugle dal grad, tjekaj se napoti. Notri je našel kraljičino Marijico, ki se ga je skoraj ustrašila. Dejala je: „Božji človek, kako si prišel živ in zdrav semkaj?“ Natančno ji je sedaj moral razložiti svojo srečo.

Kraljičina je bila seveda sedaj vesela ter je dejala Milku: „Dragi Milko, veseli me, da si prišel srečno sem, a da bi nas rešil, si niti misliti ne moreš. Ako bi hotel postati naš rešitelj, moral bi še to-le storiti: Ne daleč od tod je mesto kraljevsko. Zraven se nahaja reka, v kateri grozni zmaj, strah celej okolici, živi; v živež mu morajo dajati vsak dan po 7 ovac, nje zgrabi takrat, kadar žene ovčar živali mimo one reke domu. Ako pa enkrat ovac zmanjka, pridejo na vrsto nedolžne device, in prva kraljičina ondotnega kralja. Tega zmaja bi moral umoriti, iz ostaline njegove bi izletel golob, katerega bi moral v zraku umoriti. Golob bi v zadnjem strahu spustil jajce, katero bi moral popred uloviti, preden na zemljo pade. Ko bi s tem činom ugonobil grdo pošast, zaročila bi se kraljičina z onim rešiteljem. A tega bi radi naše rešitve ne smel storiti, kajti bilo bi ti gorjé. Tega pogoja ti ni možno spolniti, že radi krasne kraljičine ne, ki bi tirjala tvojo roko v zakon in te popolnoma očarala z lepoto svojo!“

„Na vsak način vas rešim“, je bil odgovor Milkov. Odhiti torej proti onemu mestu. Tamkaj so ravnokar iskali ovčjega pastirja, ker nobeden noče več ovac na pašo goniti. Bilo jih je samo še 21, toraj za tri dni grdemu zmaju za kosilo. Milko se takoj ponudi za pastirja. A ko je zvečer ovce domu gnal, pričaka ga zmaj pri obrežju reke, blizo velike lipe, da bi zopet ugrabil 7 ovac. Milko se spremeni v leva in se jame metati z grdobo. V tem premaga popolnoma grdobo in prepodi v reko nazaj, ovce pa žene ves vesel domu. Doma se vsi čudijo in tuhtajo, kako se je to vendar le zgodilo.

Tudi drugi dan je Milko srečno zmaja premagal. Kralj se je čudil temu. Tretji dan pošlje služabnika svojega z veliko steklenico vina tjekaj, da bi na košati lipi pričakoval in opazoval celi prizor.